

Arrest

nr. 301 275 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. MWEZE SIFA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 januari 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 januari 2024 werd ten aanzien van verzoeker een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26quater).

Dit is de bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, B 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Zoals verzoeker aanvoert, wordt hij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op zijn verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoeker een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoeker van de door hem geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verzoeker moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat hij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat hij geschaad is in één van zijn rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid deze die van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 3.2 en 17 de Dublin III-verordening, van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het AIDA-rapport, van het OSAR rapport en van artikel 3 van het EVRM.

In een eerste onderdeel benadrukt verzoeker dat hij een gezin vormt met zijn broer die erkend is in België. Hij meent dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

In een tweede onderdeel van zijn middel hekelt verzoeker de situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije.

In een derde en vierde onderdeel van het middel stipt verzoeker aan dat hij niet werd ondervraagd aangaande zijn familiebanden in België.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet dienstig de schending kan aanvoeren van zowel het AIDA-rapport als het OSAR-rapport. Dit zijn op zich geen bindende bepalingen. Hoe dan ook licht verzoeker niet toe in welk opzicht die rapporten aan de hand van een bepaald rechtsbeginsel geschonden zouden zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991

verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker dat aan Bulgarije toekomt nu een onderzoek van zijn vingerafdrukken aantoont dat hij op 13 november 2023 internationale bescherming in Bulgarije vroeg, de Bulgaarse instanties instemden met het verzoek om verzoeker terug te nemen en niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Bulgarije een reel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij wordt ingegaan op de door hem tijdens zijn Dublininterview aangevoerde elementen en op de algemene situatie in Bulgarije inzake de toegang tot opvangvoorzieningen en tot de asielpprocedure.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en hij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee samenhangende evenredigheidsbeginsel, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Uit het betoog ter ondersteuning van het enig middel blijkt dat verzoeker zich op een schending van de bovenvermelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur beroept in het licht van het onderzoek dat vereist is door enerzijds artikel 8 van het EVRM en anderzijds artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De bestreden beslissing maakt, zo weze herhaald, toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van artikel 18 (1) b, van de Dublin III-Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. (...)

§ 3. Wanneer België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, richt de minister of zijn gemachtigde zich onder de voorwaarden bepaald bij de Europese

regelgeving die België bindt, tot de verantwoordelijke Staat met het verzoek om de vreemdeling over te nemen of terug te nemen. (...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. (...)

Artikel 18 (1) b, van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen; (...)

2. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af.”

Verzoeker erkent dat zijn vingerafdrukken in Bulgarije werden afgenomen, maar werpt op dat hij er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij stelt dat hij nooit de intentie heeft gehad om een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije in te dienen. Hij wou dit in België doen, aangezien zijn broer hier is erkend als vluchteling.

De Raad merkt op dat het motief in de bestreden beslissing dat uit de Eurodac-gegevens blijkt dat verzoeker een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije steun vindt in het administratief dossier. Zo blijkt uit de stukken waarover de verwerende partij beschikt dat verzoeker op 13 november 2023 in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende. Het vingerafdrukken-onderzoek levert een Eurodac-resultaat type 819 op. Artikel 24 (4) van de Dublin III-verordening bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code 819 na de kenletter(s) van de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden. Het Eurodac-resultaat bevestigt derhalve dat verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht in Bulgarije. Er kan, in deze omstandigheden, niet worden geoordeeld dat de verwerende partij diende te twifelen aan het feit dat verzoeker effectief een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije. De verwerende partij mag erop vertrouwen dat de informatie die door Bulgarije werd gegeven correct is. De Bulgaarse autoriteiten hebben er immers geen enkel belang bij om vreemdelingen te verplichten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien verklaarde Bulgarije zich verantwoordelijk voor het daar ingediende beschermingsverzoek, zoals volgt uit de instemming met het verzoek tot terugname van verzoeker. Overigens blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker niet enkel in Bulgarije een verzoek om internationale bescherming indiende. Ook in Kroatië diende verzoeker na zijn vertrek uit Bulgarije een verzoek om internationale bescherming in.

Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, stelt verzoeker dat hij een broer heeft in België die erkend is als vluchteling. Zijn broer is onmiskenbaar een familielid. Hij stelt dat artikel 8 van het EVRM het familieleven beschermt en daarnaast wijst hij ook op artikel 16 § 1 van de Dublin III-verordening dat België verplicht om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Om aan te tonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer dient verzoeker aldus bijkomende elementen van afhankelijkheid aan te tonen. Verzoeker blijft hiertoe volledig in gebreke.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker verklaarde gehuwd te zijn in 2021 en twee minderjarige kinderen te hebben. Zowel zijn echtgenote, als zijn kinderen verblijven nog steeds in Syrië. Het is dus duidelijk dat het kerngezin van verzoeker zich niet in België bevindt. Zijn broer werd reeds in 2016 in België erkend. Verzoeker heeft zijn broer slechts heel recent opnieuw ontmoet in België. Uit het Dublin-interview van 12 januari 2024 blijkt overigens dat verzoeker te kennen gaf dat hij slechts sporadisch contact had met zijn broer, dat er geen enkele hulp was tussen hen, dat zijn broer na verzoekers aankomst in België langsgesproken was om hem te zien, dat zij samen hebben gegeten, maar dat het daarbij was gebleven. Er was evenmin financiële steun (vraag 24). Tijdens zijn gehoor verklaarde verzoeker ook nog dat hij naar België is gekomen om zijn kinderen een goede toekomst te bezorgen. Zijn doel is dus niet zozeer een hereniging met zijn broer, maar wel om hier een erkenning te verkrijgen en zo zijn kerngezin naar België te laten overkomen.

Verzoeker maakt op het eerste gezicht niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 16 van de Dublin III-verordening, dient te worden opgemerkt dat dit artikel bepaalt dat de Lidstaten er voor zorgen dat een verzoeker in de lidstaat waar hij zijn verzoek heeft ingediend kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt ook nog dat het kind, de broer, zus of ouder, wettelijk in die Lidstaat moet(en) verblijven, dat de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, dat het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en dat de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Tijdens zijn gehoor in België verklaarde verzoeker geen medische problemen te hebben en hij maakte evenmin melding van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende broer. Artikel 16(1) spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van "*een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd*". Op grond van de verklaringen van verzoeker en de elementen van het dossier kan niet worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen hemzelf en zijn in België verblijvende broer zou bestaan. In zijn verzoekschrift wordt daar evenmin over gesproken. Daarnaast ligt er ook geen schriftelijke verklaring van de broer van verzoeker voor. De familierelatie met zijn broer valt aldus niet onder deze bepaling.

Het eerste onderdeel van het middel is niet ernstig.

Wat betreft het tweede onderdeel van zijn middel stelt de Raad vast dat uit de zeer uitvoerige motivering van de bestreden beslissing genoegzaam blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht zijn onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest, waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris tot de vaststelling komt dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije die artikelen niet geschonden worden.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, om de situatie van de vreemdelingen die in het raam van de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in Bulgarije dienen te verblijven te beoordelen, is uitgegaan van een AIDA-verslag dat werd geactualiseerd in 2023, van een verslag van een werkbezoek aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023 en van een factsheet “*Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria*” opgesteld door de Bulgaarse autoriteiten op 20 april 2023. Bijgevolg heeft de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd zowel op een zeer uitgebreid rapport opgesteld door een Bulgaarse NGO, een rapport opgesteld door de Europese Commissie en de EUAA op basis van antwoorden van de Bulgaarse autoriteiten op specifieke vragen met betrekking tot onder meer de toegang tot opvang voor Dublin-terugkeerders en een werkbezoek afgelegd door de verwerende partij zelf. Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat moet getwijfeld worden aan de waarachtigheid van de informatie vervat in deze rapporten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reël gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, § 96). Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reël risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel/Zwitserland, § 104).

Om te beoordelen of verzoeker een reël risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Bulgarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Tevens heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van een onzekere of instabiele situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoeker in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011,

nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, par. 251).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Het komt in principe aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij overdracht naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reel risico op foltering of onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor foltering of onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad/Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen.

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu hij in dit land op 13 november 2023 een verzoek om internationale bescherming had ingediend en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname op grond van artikel 18.1, b) van de Dublin III-verordening).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, en met name de Dublin III-verordening, die is gebaseerd op het beginsel van wederzijds vertrouwen en die – door een rationalisering van de verzoeken om internationale bescherming – beoogt de behandeling van die verzoeken te versnellen in het belang van zowel de verzoekers als de deelnemende lidstaten, moet derhalve worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest en met het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punten 78-80).

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat verzoekers beschermingsverzoek door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan. Met andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat deze asielzoeker wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, beschikt over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52 lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als deze die er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Bulgarije. Zij heeft zich hierbij gesteund op de rapporten die supra reeds zijn vermeld en die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is zij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Bulgarije er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Het komt derhalve aan verzoeker, die in essentie stelt dat de verwerende partij verkeerdelijk steunt op het interstatelijk vertrouwensbeginsel en op verkeerde lezingen van het AIDA-rapport, toe om zijn standpunt met concrete argumenten te onderbouwen.

Verzoeker citeert vooreerst uit verschillende verouderde rapporten en verwijst naar verouderde rechtspraak om aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Bulgarije in een situatie dreigt terecht te komen die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. De situatie omschreven in deze rapporten en rechtspraak is volledig gedateerd. Ook citeert verzoeker uit het AIDA-rapport van maart 2023 en werpt hij op dat hieruit blijkt dat Dublin-terugkeerders, wiens asielaanvraag werd afgewezen, worden vastgehouden bij hun aankomst in Bulgarije.

De Raad herhaalt dat uit de aanvaarding van het terugnameverzoek overeenkomstig artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening volgt dat het in Bulgarije ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. In de bestreden beslissing wordt hierover met verwijzing naar het AIDA-rapport gemotiveerd als volgt: *“Als er een lopende procedure om internationale bescherming is of de procedure werd stopgezet omdat de persoon was verdwenen, wordt de betrokkene overgebracht naar een SAR-opvangcentrum. Als er na een onderzoek ten gronde reeds een definitieve beslissing werd genomen, kan de betrokkene na overdracht naar een detentiefaciliteit worden overgebracht. Personen in deze situatie worden dan als illegale migranten beschouwd (AIDA-rapport, blz. 46, 71). We merken op dat uit het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op basis van art. 18(1)b blijkt dat de procedure van de betrokkene nog lopende is en hij zal derhalve niet onder deze situatie vallen.”* Door louter te citeren uit het AIDA-rapport en in wezen dezelfde informatie te herhalen als deze waarop de verwerende partij zich steunt, toont verzoeker verder niet aan dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast. Hij maakt niet aannemelijk dat vreemdelingen die, in het raam van de Dublin III-verordening, aan Bulgarije worden overgedragen om hun verzoek om internationale bescherming verder te laten behandelen in de regel van hun vrijheid worden beroofd. Hij toont evenmin aan dat verweerders overweging dat uit de in april 2023 gepubliceerde factsheet van de Bulgaarse autoriteiten blijkt dat vreemdelingen *“die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia”* incorrect is. Er blijkt dan ook niet dat hij een reëel risico loopt om, na zijn overdracht aan de Bulgaarse autoriteiten, in een detentiecentrum terecht te komen.

Waar verzoeker opwerpt dat hij, voor zover hij niet zou worden vastgehouden, het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling omdat hij dreigt terecht te komen in een situatie van extreme armoede, wordt nogmaals benadrukt dat zijn beschermingsverzoek nog steeds hangende is in Bulgarije, zoals blijkt uit de aanvaarding van het terugnameverzoek op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-verordening. Verzoekers verwijzing naar een citaat uit het AIDA-rapport over Dublin-terugkeerders wiens beschermingsverzoeken definitief ten gronde zijn afgewezen maar die niet worden vastgehouden bij terugkeer en bijgevolg op straat belanden, is in dit geval geheel niet dienstig en ontbeert feitelijke grondslag.

Verzoeker raakt met zijn betoog dan ook niet aan wat in de bestreden beslissing met deugdelijke motieven wordt uiteengezet omtrent de toegang tot opvang en de opvangcapaciteit in Bulgarije, met name:

“De Bulgaarse autoriteiten gaven in hun in april 2023 gepubliceerde factsheet uitdrukkelijk aan dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag. In het AIDA-rapport wordt gesteld dat overbevolking in de opvangcentra kon worden vermeden doordat veel Afghanen, die de tweede grootste groep verzoekers vormen, niet in Bulgarije blijven, maar doorreizen (AIDA-rapport, blz. 14). In het rapport wordt gesteld dat de erkenningsgraad voor deze groep verzoekers stijgt (AIDA-rapport, blz. 66) en dit in de toekomst tot capaciteitsproblemen inzake opvang zou kunnen leiden (AIDA-rapport, blz. 14). De aanname dat Afghaanse verzoekers er in de toekomst meer voor zouden kunnen kiezen om in Bulgarije en derhalve in het Bulgaarse opvangnetwerk te blijven is louter hypothetisch en een dergelijke ontwikkeling werd tot op heden nog niet vastgesteld. Ondanks een hogere beschermingsgraad voor Afghaanse verzoekers in 2022 (49%) bleef de overgrote meerderheid van hen (95%) Bulgarije verlaten (AIDA-rapport, blz. 66).

Volgens het AIDA-rapport werd de afgelopen jaren door het SAR meegedeeld dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In december 2022 heeft de nieuwe directie van het agentschap meegedeeld dat de daadwerkelijke capaciteit 3931 plaatsen bedraagt, aangezien de overige plaatsen niet geschikt zijn (AIDA-rapport, blz. 14). Van de 3931 geschikte plaatsen waren er in december 2022 2412 ingenomen, d.w.z. 61% (AIDA-rapport, blz. 79). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers deze toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, blz. 45). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde tools ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (factsheet, blz. 3-4). Uit het rapport blijkt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan door het hoge aantal aankomsten in het land, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, blz. 15).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang moeten hebben tot opvang vanaf hun registratie door het SAR. Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en verduidelijkt dat bij een volgend verzoek en voor personen voor wie in Bulgarije een Dublinonderzoek loopt (waarbij Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt), niet wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, als categorie systematisch worden uitgesloten van de opvang (AIDA-rapport, blz. 69-70). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel gewaarborgd zou zijn voor kwetsbare verzoekers (blz. 45), impliceert onzes inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en er moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen van een behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. In het AIDA-rapport wordt vermeld dat er in 2022 grote moeilijkheden werden gerapporteerd om niet-kwetsbare verzoekers na overdracht in een opvangcentrum onder te brengen. Als redenen werden hiervoor het hogere aantal aankomsten en de verminderde opvangcapaciteit genoemd (blz. 46). We merken op dat in het AIDA-rapport meermaals wordt aangegeven dat er geen sprake was van overbevolking in de opvangcentra en dat veel personen die in Bulgarije aankomen snel doorreizen (blz. 14, 15, 71, 75, 76, 79). Ook in de factsheet van de Bulgaarse autoriteiten wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het gebied van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt: volgens het AIDA-rapport werden in 2022 202 personen aan Bulgarije overgedragen (blz. 45). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële RvV 308 053 - Pagina 25 opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Het feit dat het SAR dit op 26.02.2023 rapporteerde impliceert niet dat deze informatie op het ogenblik van de rapportage nog actueel was. Er wordt duidelijk gesteld dat de rapportage betrekking had op het jaar 2022. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie medio 2023 nog hetzelfde zou zijn, des te meer daar de Bulgaarse autoriteiten in de factsheet van april 2023 expliciet hebben aangegeven dat alle personen die aan Bulgarije worden overgedragen naar het opvangcentrum in Sofia worden gebracht (factsheet, blz. 1).”

Uit het voormelde AIDA-rapport blijkt dat de opvangvoorzieningen in Bulgarije nog niet volledig worden benut, omdat veel vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming indienden dat land vervolgens, zonder een beslissing inzake hun verzoek af te wachten, doorreizen. De verwerende partij gaf ook aan dat “[er] [...] door de Bulgaarse autoriteiten geen melding [wordt] gemaakt van capaciteitsproblemen.” De verwerende partij gaf, specifiek wat betreft vreemdelingen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen, tevens aan “dat eind 2022 in het opvangcentrum van Sofia, waar verzoekers na overdracht naartoe worden gebracht, slechts 1047 van de 2060 opvangplaatsen bezet waren (AIDA-rapport, blz. 75), en de bezetting derhalve ver onder de maximumcapaciteit van het opvangcentrum lag.”

Met zijn betoog slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat hij als Dublin-terugkeerder zal worden opgevangen in het opvangcentrum in Sofia en dat daar geen capaciteitsproblemen werden gemeld, noch dat in de nabije toekomst acute capaciteitsproblemen worden verwacht. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat uit het AIDA-rapport uitdrukkelijk naar voren komt dat in 2022 het opvangcentrum van Sofia ver beneden de opvangcapaciteit bezet was en dat voorts geen melding wordt gemaakt van effectieve opvangcapaciteitsproblemen in 2023. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen met betrekking tot de maximale capaciteit en de bezettingsgraad in het opvangcentrum van Sofia noch concrete elementen waaruit kan blijken dat er heden in het opvangcentrum van Sofia een capaciteitsprobleem zou zijn waardoor hij geen opvang zou krijgen. Er liggen geen concrete gegevens voor waaruit blijkt dat de opvangcapaciteit thans in 2023 en 2024 overschreden is, noch enig ander concreet element waaruit blijkt dat een andere beoordeling zich thans opdringt. Er is de Raad geen informatie bekend, en verzoeker brengt die ook niet bij, dat de beschikbare plaatsen in het opvangcentrum van Sofia, waar hij als Dublin-terugkeerder zal terechtkomen, op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er aldaar veel meer personen worden opgevangen dan de maximumcapaciteit toelaat. Dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in Bulgarije door het hoge aantal aankomsten worden niet betwist. Evenwel kan uit het AIDA-rapport niet blijken dat de opvangcapaciteit van het opvangcentrum in Sofia in 2022 werd overschreden (p. 75). Dit vindt bevestiging in het verslag van een werkbezoek van de diensten van de verwerende partij aan het SAR op 9 februari 2023, waar onder meer wordt gesteld: “De vleugel voor de alleenstaande mannen biedt plaats voor 200 mannen, maar meestal verblijven er veel minder (tijdens ons bezoek 40 mannen).” (p. 12).

Verzoeker haalt evenmin de overwegingen in de bestreden beslissing onderuit die betrekking hebben op de totaalcapaciteit van de opvangcentra in Bulgarije voor verzoekers om internationale bescherming. Ook op dit vlak is de Raad geen informatie bekend, en verzoeker brengt deze ook niet bij, dat de 3931 beschikbare plaatsen op dit ogenblik allemaal ingenomen zijn of dat er veel meer personen worden opgevangen in de opvangcentra dan de maximumcapaciteit toelaat.

Aldus wordt terdege gemotiveerd dat er actueel geen sprake is van overbevolking in de opvangcentra. Uit de passages van het AIDA-rapport die verzoeker citeert blijkt het tegendeel niet.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat het netwerk op heden verzadigd is, maakt hij evenmin aannemelijk dat hij effectief een risico loopt dat hij zal worden uitgesloten van dit opvangnetwerk. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij oppert dat hij in geval van een Dublin-overdracht aan Bulgarije geen toegang zal hebben tot opvang. Terloops wijst de Raad erop dat bovenstaande analyse in overeenstemming is met het standpunt van de Nederlandse Raad van State, die in zijn recente arrest van 16 augustus 2023 (RvS (NL) 16 augustus 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3134) tot het besluit kwam “dat er geen aanknopingspunten zijn dat Dublinclaimanten bij terugkeer naar Bulgarije geen toegang tot opvang hebben.”

Ten overvloede kan verder niet zonder meer worden aangenomen dat, indien verzoeker in Bulgarije niet onmiddellijk zou terechtkunnen in een door de autoriteiten ter beschikking gestelde opvangplaats, dit leidt tot het besluit dat hij dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Uit de verklaringen van verzoeker tijdens het Dublin-interview blijkt immers dat hij, een gezonde man, reeds verscheidene maanden rondreist en hierbij verscheidene landen heeft doorkruist. Hieruit blijkt dat verzoeker een grote zelfredzaamheid heeft en er niet automatisch kan worden besloten dat hij niet zelf in een tijdelijk onderkomen kan voorzien.

Over de leefomstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra kan het volgende in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Het State Agency for Refugees (SAR) is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven inderdaad bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, blz. 15). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (factsheet, blz. 1). In het rapport wordt aangegeven dat sinds mei 2022 alle opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, blz. 15, 77). Sinds 2022 worden per dag drie maaltijden uitgedeeld aan de verzoekers. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen regelmatig voor (AIDA rapport, blz. 72). De veiligheid in de opvangcentra is een groot punt van zorg. In dat verband stelt het rapport dat de Bulgaarse autoriteiten in 2022 hun inspanningen hebben opgevoerd om de veiligheid in de opvangcentra te verbeteren. Zo voert het SAR sinds 2022 maandelijks veiligheidscontroles uit en zorgt het ook voor gerichte controles in geval van specifieke klachten (AIDA-rapport, blz. 78). In 2022 heeft de nieuwe directie van het SAR duidelijkheid verschaft over het werkelijke aantal plaatsen dat geschikt wordt geacht voor opvang (AIDA-rapport, blz. 14).”

Dit zijn genuanceerde afwegingen. De kwaliteit en kwantiteit van het verstrekte eten alsook de hygiëne in de open opvangcentra zijn verre van ideaal, zoals ook blijkt uit verzoekers verklaringen, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat de hardheidsdrempel, zoals bedoeld in het bovenvermeld arrest “Jawo” van het Hof van Justitie, werd bereikt. Het Hof gaf expliciet aan dat die drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (punt 93). De conclusie dat de hardheidsdrempel niet bereikt wordt dringt zich in eerste instantie des te meer op gezien in het betrokken AIDA-rapport (p. 15) kan gelezen worden dat de Bulgaarse autoriteiten veel inspanningen leveren om de omstandigheden in de opvangcentra te verbeteren en hierbij actief donaties zoeken om het tekort aan fondsen te compenseren. Er is in dit verband sprake van *“Donor agreements throughout the year with different agencies, organizations and individuals, e.g. food products (Food Bank), mattresses, pillows, blankets, bed linen and hygiene packages (UNHCR with BGN 700,000 donation), medicines and medical supplies (Red Cross), textbooks and other school items (Caritas), toys and other children's items (UNICEF).”*

Dit alles wijst niet op een totale onverschilligheid van de Bulgaarse instanties voor wat betreft de voorzieningen in de opvangcentra. Het bestaan van tekortkomingen in de leefomstandigheden van de opvangcentra wordt in de bestreden beslissing aldus geenszins ontkend, maar verzoeker toont met het louter citeren van stukken uit het AIDA-rapport niet aan dat de verwerende partij hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken noch dat verwerende partij een onzorgvuldige dan wel kennelijk onredelijke appreciatie van de situatie heeft gemaakt waar zij stelt dat deze problemen, die de Bulgaarse overheid trouwens aanzetten tot het nemen van allerhande verbeteringsmaatregelen, niet kunnen worden gelijkgesteld met systeemfouten.

Gelet op de objectieve informatie waaruit blijkt dat er in de opvangcentra wel degelijk voeding wordt voorzien en er wel degelijk maatregelen worden genomen om de hygiënische omstandigheden te verbeteren, kan verzoeker niet overtuigen dat hij bij overdracht naar Bulgarije dreigt terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het feit dat de verwerende partij overweegt *“dat alle verzoekers die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, worden ondergebracht in het opvangcentrum in Sofia (factsheet, blz. 1).”* Hij verliest ook uit het oog dat de verwerende partij zelf een delegatie naar Bulgarije heeft gestuurd om de situatie ter plekke te bekijken in een van de vier locaties van het opvangcentrum in Sofia waar verzoeker zal kunnen ondergebracht worden.

Verzoeker toont niet aan dat de vaststellingen die tijdens dit werkbezoek, zoals het verschaffen van drie maaltijden per dag en proper beddengoed, werden gedaan incorrect zijn. Zo uit het AIDA-rapport en uit verzoekers ervaringen (die overigens niet worden gestaafd) kan blijken dat er zich in open opvangcentra problemen kunnen voordoen, kan hieruit niet blijken dat deze tekortkomingen ertoe zouden leiden dat verzoeker in geval van een overdracht aan Bulgarije hoe dan ook in een situatie van zeer verregaande

materiële deprivatie zou terechtkomen die voldoende zwaarwegend zou zijn om gekwalificeerd te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat uit het AIDA-rapport (p. 79-80) blijkt dat verzoekers om internationale bescherming vanaf drie maanden na het indienen van het beschermingsverzoek kunnen werken. Zij kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding. Verzoekers om internationale bescherming hebben verder ook toegang tot een beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden.

Verzoeker betoogt op zeer algemene wijze door te citeren uit het AIDA-rapport dat er een gebrek is aan tolken en juridische bijstand tijdens de procedure. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn betoog uitgaat van hypothesen doch niet concreet aannemelijk maakt dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verslag van een werkbezoek van de Belgische diensten aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023. Op pagina 6 van dit verslag vinden we onder het rubriek Bijstand van tolken en vertaling het volgende terug: *“Onze gesprekspartners verzekeren ons dat in elk fase bijstand van een tolk wordt voorzien, indien de betrokkene dat wenst. De wens om bijvoorbeeld enkel te worden gehoord door een vrouwelijke tolk wordt ingewilligd. Indien de vraag een minder frequente taal betreft wordt steeds gezocht naar een tolk. Er bestaat een deontologische code voor tolken.”* Wat betreft rechtsbijstand vinden we op pagina 6 van dit verslag het volgende terug: *“Tegen de afwijzing van een verzoek om internationale bescherming kan een opschortend beroep worden ingesteld bij de regionale Rechtbanken. Het SAR verstrekt informatie aan verzoekers hoe en waar rechtsbijstand kan worden bekomen. (...) Een verzoek om rechtsbijstand wordt behandeld door het Nationaal Bureau voor Rechtsbijstand in het verleden werd dit gefinancierd door AMIF. Het is onduidelijk of dit heden nog zo is. Ngo's speelden en spelen nog steeds een rol in dit proces.”*

Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat er, ook voor minder frequente talen, tolken beschikbaar zijn voor het gehoor, dat de duur van de asielpcedure er in 2022 teruggelopen is naar 6 maanden, dat de gemiddelde duur over het jaar genomen 3 tot 6 maanden is, dat tegen een negatieve beslissing een opschortend beroep kan worden ingesteld, dat rechtsbijstand toegankelijk en beschikbaar is en dat de effectiviteit van de rechterlijke toetsing sterk is verbeterd. Het beschermingsverzoek van verzoeker zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Waar verzoeker boudweg opwerpt dat de arresten van het EHRM elke dag bewijzen dat de ondertekening van het EVRM op geen enkele wijze een garantie is voor het respecteren ervan, toont hij niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot het voorgaande is gekomen. Het zeer beperkte betoog van verzoeker is verder niet meer dan het louter tegenspreken van de gedane bevindingen op algemene wijze, het formuleren van algemene beweringen en kritiek en het op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie. Hiermee brengt verzoeker geen concrete en objectieve argumenten bij waaruit kan blijken dat er sprake is van een onjuiste of kennelijk onredelijke feitenvinding en conclusie.

Wat betreft de toegang tot de medische zorg heeft verzoeker verklaard astma te hebben en een puff te gebruiken en soms last te hebben van maagpijn bij stress. Hij verklaarde niet te worden opgevolgd door een dokter en ook geen medische documenten te hebben. Verzoeker toont niet aan dat hij zelf problemen zou ondervinden omwille van een beperktere toegang tot de medische zorg. Opnieuw citeert verzoeker op zeer algemene wijze uit het AIDA-rapport. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij als volgt:

“De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als eigen onderdanen. In de praktijk ondervinden verzoekers, net als de Bulgaarse bevolking, problemen bij de toegang tot gezondheidszorg, door de povere staat van het Bulgaarse stelsel voor gezondheidszorg, dat met aanzienlijke materiële en financiële tekorten wordt geconfronteerd. Personen die in het kader van de Dublinprocedure aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging bij de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 81). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt, en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 81 - 82). Verzoekers ondergaan een medisch

onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen die geen recht meer hebben op opvang, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (factsheet, pagina 2). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest tot gevolg dreigt te hebben.”

Tot slot wordt nog gewezen op volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissing:

“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We wijzen op het feit dat in Bulgarije, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.”

Uit het betreffende AIDA-rapport kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker als Dublin-terugkeerder wiens verzoek om internationale bescherming in Bulgarije nog niet werd afgesloten met een beslissing ten gronde, zal beschouwd worden als een verzoeker die een volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Het weze herhaald dat de Bulgaarse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) b, van de Dublin III-verordening, waaruit volgt dat zijn beschermingsverzoek nog steeds in behandeling is, hetgeen betekent dat zijn procedure nog niet werd onderbroken of finaal ten gronde afgewezen. Indien de behandeling van zijn beschermingsverzoek was onderbroken, dan was er toepassing gemaakt van artikel 18 (1) c) van de Dublin III-verordening, zoals duidelijk blijkt uit het verslag van een werkbezoek van de diensten van de verwerende partij aan het SAR op 9 februari 2023 (p. 5) en hierboven reeds aangehaald.

Bovendien leest de Raad in het AIDA-rapport (p. 45, 71): *“In cases where the Dublin returnees procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-open and continues after his/her return” en dat “Since 2015, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that he, or, she has not been issued a decision on merits while in absentia. The SARs practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened.”*

Gelet op het geheel dat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat hij in geval van overdracht naar Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening onder de procedure voor volgende verzoeken om internationale bescherming zal vallen en op basis daarvan geen toegang zal hebben tot opvang.

De Raad merkt verder op dat in de bestreden beslissing meermaals terdege wordt overwogen dat Bulgarije het Verdrag van Genève heeft ondertekend en partij is bij het EVRM, zodat er van moet worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement, alsmede de andere verdragsverplichtingen, voortkomende uit het Verdrag van Genève en het EVRM, nakomt. Het beschermingsverzoek van verzoeker zal door de Bulgaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Het AIDA-rapport bevestigt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Bulgarije problemen zouden ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Bulgarije, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Bulgarije niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.”

Verzoeker toont prima facie niet aan dat hij als verzoeker om internationale bescherming bij overdracht naar Bulgarije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming aldaar. Verzoeker gaat in zijn enig middel nergens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing inzake het onderzoek en de beoordeling van zijn persoonlijke situatie en omstandigheden.

Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Bulgarije.

Er wordt geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3.2. juncto artikel 18 (1) b, van de Dublin III-verordening, van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

In een derde en vierde onderdeel van het middel stelt verzoeker dat hij niet voldoende werd gehoord aangaande zijn familiebanden.

Verzoeker kan niet bijgetreden worden op dit punt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker wel degelijk heeft kunnen uiteenzetten dat zijn broer in België verblijft en erkend is als vluchteling. Dit wordt overigens niet in twijfel getrokken door de verwerende partij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt overigens:

*“De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 12.01.2024. Hij verklaarde sinds 10.01.2018 wettelijk gehuwd te zijn met A., R. (V, geboren op 10.01.1997 in Syrië) en twee minderjarige kinderen te hebben: - A., S. (V, geboren op 11.11.2019 te Damascus/Syrië) – A., S. (V, geboren op 10.01.2023 te Verenigde Arabische Emiraten)
De betrokkene verklaarde dat deze gezinsleden zich allemaal in Damascus/Syrië bevinden.
De betrokkene verklaarde een broer in België te hebben: A. H., J. (geboren in 1985 te Koeweit, verblijvende te Brussel). Na intern onderzoek werd het dossiernummer van de broer van de betrokkene teruggevonden: 8168397. Daaruit blijkt dat zijn broer sinds 2016 het statuut van erkend vluchteling heeft.
De betrokkene verklaarde verder geen andere familie in Europa te hebben.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij ook neven heeft in België staat dit haaks op zijn verklaringen en bovendien brengt hij hiervan niet het minste begin van bewijs bij.

Wat betreft de toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening motiveert de verwerende partij:

“Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Bulgarije verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Bulgarije België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.”

Verzoeker brengt geen enkel argument aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat deze beoordeling niet correct is. Voor de toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening is het de lidstaat waar eerst een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, in casu Bulgarije, die kan vragen aan een andere lidstaat (België) om de persoon over te nemen en het verzoek om internationale bescherming te behandelen om familierelaties te verenigen op basis van humanitaire gronden. De vraag kan echter niet uitgaan van verzoeker.

Met zijn betoog maakt verzoeker prima facie geen schending aannemelijk van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

J. CAMU